

В чарах кохання моє дівування...

Кесар Білиловський

В чарах кохання моє дівування
Хочу я вільно, як пташка, прожити.
Вільне обрання і вільне кохання,
Серденьку воля, як хоче любить!

Шкода й розмови, святої любові
Силою в серце не можна вложить.
Поки шовкові чорнітимуть брови —
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!

Той мені шепче, той руки цілує,
Той тут навколішки смирно встає.
Той мені вірші любовні віршує,
Той аж поклони, як Богові б'є...

З них же один мені бачиться всюди,
До одного моє серце лежить.
Поки горять мої полум'ям груди —
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!

Нащо питати, якого кохати?
Серденько зразу вгадало само.
Нащо шукати, которий багатий?
Там, де багатство, там певне ярмо.

Ненька зітхає, а батенько лає,
Слава недобра про мене біжить.
Суд-пересуд... Але все те минає —
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!

Що тут і батько, і рідная мати?
Що тут всі родичі, що увесь мир?
Все мені байдуже, годі й казати!
Байдуже глум і людський поговорі!

Серденько б'ється, і ниє, і рветься,
В грудях гарячих палає, дрижить...

Поки аж молодість красна минеться —
Дайте-бо жить мені, дайте-бо жить!